

PACTE EDUCATIU

L'ensenyament públic ha de ser

L'EIX DEL SISTEMA

L'educació de qualitat és incompatible amb les polítiques de privatització i exigeix inversions en l'ensenyament públic

> pàg. 2 a 4

Manifest unitari per la pròrroga de la jubilació LOE

Tots els sindicats de l'ensenyament manifesten que el reconeixement professional i social del docent requereix la pròrroga de la jubilació anticipada incentivada com una de les mesures més importants per a dignificar la professió.

> pàg. 5

L'atenció a les necessitats especials, pendent encara hui d'actualització

> pàg. 16

El 6 de maig, consulta sobre la política educativa de la Generalitat

> pàg. 6

EDITORIAL

*Recuperar el diàleg
o fer passar amb raons?*

En números anteriors hem escrit sobre les relacions entre el nostre sindicat i les diferents administracions. D'una banda, amb el Ministeri d'Educació, personalitzat per un ministre que va començar amb una mesura positiva, en convocar una mesa de negociació "provisional" a l'espera de constituir la legal per decisió de la mesa general de la funció pública. Després de vora quatre anys des de les passades eleccions sindicals, encara no s'ha constituït, fet que provoca que s'arrossege una devaluació de la negociació, com s'ha evidenciat en el cas del RD de mínims dels centres, en el RD de concursos de trasllats i, de manera especial, del pacte per l'educació, una "negociació" difuminada des d'altres "fòrums de diàleg social" i s'ha fet dependent de la negociació en el vessant polític, la verdadera protagonista del pacte.

D'altra banda, amb la Conselleria d'Educació, amb una càrrega important de temes tractats en Mesa Sectorial, però inconnexos i descontextualitzats en moltes ocasions. Una mostra d'això és la

Cal que la conselleria restituisca els drets sindicals i recupere el diàleg per redreçar l'educació valenciana

negociació del reglament orgànic i funcional dels conservatoris, un fet positiu i necessari que contrasta amb la provisionalitat del reglaments dels centres d'infantil, primària, secundària... que estan prorrogats des dels anys

noranta i sense adequar a la LOE. L'exemple anterior no és, ni de bon tros, anecdòtic. El passat 19 d'abril, l'edició valenciana de EL MUNDO posava en evidència el sistema educatiu valencià, que qualificava del "pitjor d'Espanya" d'acord amb l'avanç d'un informe del Ministeri d'Educació, que encara no s'ha fet públic. Només Ceuta i Melilla hi van per darrere. I mentrestant, el mateix conseller que no té temps per a promoure cap norma significativa en relació amb les moltes deficiències que té el sistema educatiu valencià, improvisant a còpia d'ocurrències, sembla que sí que té temps per a promoure iniciatives legislatives per controlar-lo, des de la modificació del Consell Escolar, fins a les direccions dels centres i la inspecció, passant per sindicats, amb especial fixació per STEPV.

Ara, en la compareixença en les Corts Valencianes del 21 d'abril, el conseller atribueix a una "incidència administrativa" la retirada de subvencions a STEPV i contesta finalment a la pregunta parlamentària en les Corts, després d'esquivar-la en dues ocasions.

La resposta del conseller no es creïble, ja que el mateix sindicat li va presentar escrits per fer-li notar la discriminació, i sol·licitant-li una entrevista. Doncs bé, fins ara, ni una cosa ni l'altra.

Cal que la conselleria restituisca els drets sindicals. Tant si es tracta d'una "errada" (que no ho és), com si no, és urgent redreçar l'actual situació, recuperar el consens amb la comunitat educativa, en especial amb el sindicat majoritari, i treballar per fer eixir el sistema educatiu valencià de la situació de provisionalitat. Si aquesta decisió suposa un punt d'inflexió, ho diran els fets. STEPV s'ha mostrat, reiteradament, disposat a recuperar el diàleg. Però no acceptarem que pretenga, altra vegada, "fer-nos passar amb raons".

Allioli

ÈPOCA IV - Núm. 231 - MAIG 2010 -
SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS
VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV)

DIRECTOR: Joan Blanco

CAP DE REDACCIÓ: Rafa Miralles

COORDINADORA: Rosa Roig

REDACCIÓ: Josep Aranda, Quina Barba, Marc Candela, Beatriu Cardona, Santiago Estañan, Sonia Ibàñez, Xavi Izquierdo, Jaume Llopis, Vicent Mauri, Empar Moreno, Lola Navarro, Albert Sansano

PRODUCCIÓ: Pep Ruiz

DISSENY I MAQUETACIÓ: Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Toni Soriano

ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT: Juan de Mena, 18, baix. 46008

València. Telèfon 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · allioli.stepv@intersindical.org ·

www.intersindical.org/stepv · TIRATGE: 15.000 exemplars · ISSN: 1576-0197 · DIPÒSIT

LEGAL: V-1.454-1981 · FRANQUEIG CONCERTAT: 46/075 ·

INTERINDICAL VALENCIANA · ALACANT: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · ALCOI: Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · ALZIRA: Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · BENICARLÓ: Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 ·

ELX: Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · CASTELLÓ: Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · GANDIA: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 ·

VALÈNCIA: Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · XÀTIVA: Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 ·

T. 962283067 · UNIVERSITAT D'ALACANT: Edifici Ciències Socials. Tel. 965909512 ·

UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ: Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 ·

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA: Blasco Ibàñez, 21. Tel. 963983018 · UNIVERSITAT

POLITÈCNICA DE VALÈNCIA: Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · UNIVERSITAT MIGUEL

HERNÁNDEZ (ELX): Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · UNIVERSITAT CARDENAL

HERRERA - CEU: Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 · UNIVERSITAT CATÒLICA SANT

VICENT FERRER: Godella. Tel. 963877046

EN PRIMER PLA EL DEBAT SOBRE EL PACTE PER L'EDUCACIÓ

EL PACTE PER L'EDUCACIÓ, PAS A PAS

L'oferta d'un pacte social i polític per l'educació, tal com va advertir el ministre d'Educació en la seua presentació a principis de curs, suposava una mena de renúncia al programa de govern del Partit Socialista, una oferta que requeria a canvi l'assoliment d'un consens polític i social ampli sobre els grans eixos de la política educativa que caldrà desenvolupar en els pròxims deu anys.

Des d'aleshores, l'administració ha anat perfilant les seues pròpies propostes a través de les que li han presentat partits polítics i organitzacions representades en el Consell Escolar de l'Estat, així com altres entitats i plataformes cíviques o educatives, els moviments de renovació pedagògica, entre altres entitats. Els debats en aquest període han sigut focalitzats al voltant de tres documents, dels quals s'ha tret tot allò que el mateix ministre ha considerat que podia obstaculitzar un possible consens. De fet, des de la redacció original s'hi han produït canvis i incorporacions notables.

El primer document, "de bases", presentat a l'octubre, presentava un escenari que no incorporava cap mesura. El segon, fet públic al gener, incorporava objectius i iniciatives més concretes. El tercer, de febrer, més complet i millor estructurat, assignava a cada objectiu les mesures concretes per a assolir-lo. Aquest últim, que segons l'administració respon a les aportacions realitzades per les entitats participants, és el que més representa l'esperit d'un "pacte", amb el qual s'ha obert i tancat el diàleg. Aquesta redacció deixarà pas al document definitiu, el qual s'oferirà, durant la tercera setmana d'abril, a la signatura dels col·lectius que han intervingut en el procés.

LA CRONOLOGIA DEL DIÀLEG I LA POSICIÓ D'STES-INTERSINDICAL

Octubre 2009

'Bases para un pacto social y político por la educación'

STES-Intersindical va plantejar que un pacte per eixir al pas dels nombrosos problemes que afecten l'educació ha de centrar-se en l'ensenyament públic, que demana amb absoluta prioritat l'atenció del govern espanyol i de tota la comunitat educativa, per a combatre el fracàs escolar, de manera urgent, profunda i sostinguda en el temps. Aquest document no concreta cap mesura. El sindicat adverteix que en aquest escenari general caben, per tant, algunes de les aspiracions dels sectors més conservadors, fonamentalment la consolidació i l'avanç de la privatització a través de l'extensió dels concerts educatius per a les etapes no obligatòries.

Les mesures dirigides al professorat s'emmarquen fonamentalment en l'Estatut de la Funció Pública Docent, i la carrera docent, tot dibuixant "una educació gerencial, més identificada amb una cultura d'empresa que amb l'escola democràtica i responsable d'oferir un bon servei públic".

Gener 2010

'Propuestas para un pacto social y político por la educación'

STES-Intersindical acull "amb el màxim interès i compromís de col·laboració" la proposta per a millorar l'educació, i valora especialment que es fomenti l'educació inclusiva, el reconeixement de la diversitat i la interculturalitat, amb mitjans i recursos adequats per a garantir la plena incorporació dels estudiants amb necessitats específiques de suport educatiu. No obstant això, el sindicat veu amb preocupació que la proposta consagra la doble xarxa —pública/privada concertada— com una mateixa oferta per a les famílies. L'interès de servei públic de qualitat per a tothom que presideix l'acció dels centres públics és substituït per l'afany segregador de molts centres privats, tant per raons socioeconòmiques com ideològiques i religioses. D'ara en avant, no podem compartir la consideració de l'educació com un bé públic que es presta a la mercantilització a través d'una oferta incontrolada de finançament de centres docents privats en tots els nivells. Contràriament, STES-I sosté que l'escola pública ha de rebre una especial atenció dels poders públics perquè és inclusiva, acull i promou la diversitat lingüística i cultural del nostre país, amb freqüència associades amb la innovació pedagògica, i ho fa des de la gratuïtat i amb la concurrència de totes les classes socials.

Entre les mesures dedicades a l'etapa d'educació infantil no n'hi ha cap sobre la creació d'una xarxa pública d'escoles infantils.

Respecte a l'educació primària, la proposta omet qualsevol mesura específica, mentre nosaltres destaquem, entre altres mesures, la referida a una disminució de la ràtio en l'aula, perquè en primària és quan cal combatre el fracàs escolar que aflora en secundària.

La mesura referida a la diversificació en el 4t curs de l'ESO ha acaparat la major part de l'atenció dels mitjans. STES-I no comparteix la proposta en els termes que està expressada en el document, perquè no podem renunciar a un ensenyament comú i de qualitat per a tot l'alumnat fins als 16 anys.

Coïncidim en la necessitat dels programes de qualificació professional inicial, però creiem imprescindible incrementar la seua oferta en tots els centres públics, amb una adequada dotació de personal i de recursos materials.

Per a l'educació secundària —insistim, com en les altres etapes— en la reducció de les ràtios fins a situar-la en un màxim de 20 alumnes per aula. Per al batxillerat, reclamem la configuració i potenciació d'una xarxa pública de centres que garantisca a tot l'alumnat el dret a l'educació en aquest nivell, independentment de les circumstàncies geogràfiques i socials. Reclamem la generalització dels ensenyaments de règim nocturn i a distància, i l'ampliació de l'oferta de batxillerats artístics i de la formació de persones adultes. Així mateix, proposem una reducció de la ràtio fins a situar-la en 25 estudiants per grup.

En línies generals, STES-I defén que els fons públics han de destinar-se a la formació professional pública reglada, que ha d'estar al servei del desenvolupament personal de l'alumnat i que no abandona la seua dimensió educadora. El ministeri sembla oblidar que aquesta és una etapa educativa i que n'hi ha d'haver una oferta àmplia, amb un tractament equitatiu de totes les famílies professionals en funció de la seua rendibilitat social i no només de la rendibilitat immediata de les empreses.

Sobre el professorat, el document fa esment d'una carrera docent, entesa com un sistema d'incentius econòmics i de promoció professional lligat a la millora de la pràctica docent. El sindicat reclama que els plans de millora dels centres necessiten la implicació de tot el professorat; per tant, no acceptem que una part pugui quedar-se al marge del procés, a costa de veure retallades les seues retribucions, ni que s'imposen escales salarials artificioses aplicades, discrecionalment, sobre una plantilla que és molt horitzontal.

Febrer 2010

'Propuestas para un pacto social y político por la educación'

Seu del Ministeri d'Educació a Madrid LUIS GARCÍA (WIKIMEDIA COMMONS)

Amb la tercera proposta ministerial es tanca el diàleg amb a les organitzacions de la comunitat educativa. És a dir, es posa punt final a la part social del pacte. La proposta del ministeri és prolixa, cosa que ens permet compartir moltes de les mesures o intencions que conté, però el seu inevitable defecte d'origen —la seua "virtut", segons diu el ministre— hi està present: el text aspira a arrebregar a tothom, i en aquest cas tothom és un conjunt complex, a més d'atípic en el context europeu.

El pes social de l'escola privada, majoritàriament catòlica, atrau cap a si bona part de les energies d'aquest pacte educatiu, com a conseqüència del poder que manté l'Església catòlica, amb el vistiplau de l'estat. Actua com un poderós contrapés, de manera que la política que promou el pacte no s'atreveix a parlar de l'escola pública sense fer-ho, al mateix temps i en peu d'igualtat respecte a la privada.

A més, com s'ha vist de nou, la dreta no dona per tancat el debat escola pública-escola privada, en el sentit d'acceptar les coses com han arribat a ser. Més prompte al contrari: vol més, molt més. Vol el camp lliure per a arribar on vulga arribar en nom de la "llibertat d'ensenyament", de "la llibertat d'elecció de centre" i, per descomptat, del "dret fonamental a l'educació que cadascú vulga triar". Això sí, pagada amb fons públics, segons la seua particular lectura de la Constitució.

22 abril 2010

Desacords principals amb el document final

En primer lloc, el pacte no posa límits a la privatització, encara que de vegades ho sembla, ans al contrari, hi proporciona tots els recursos necessaris per a atendre la diversitat de l'alumnat, i, a més, concedeix a la llibertat d'elecció de centre una funció determinant de la programació educativa, homologa els centres privats concertats amb els públics i els entén com a elements d'una mateixa xarxa.

Per que fa al professorat, una succinta però eloqüent definició de carrera docent que —encara que es desenvoluparà en l'àmbit de negociació pertinent, la mesa sectorial— es defineix com un conjunt d'incentius lligats a la millora de la pràctica docent, i que es traduirà en una retribució desigual del mateix treball.

L'avanç cap a la professionalització de la direcció —acompanyada d'una concentració de poder de decisió en els àmbits organitzatius, econòmics i fins i tot pedagògics, segons un model gerencial i empresarial— ens allunya i buida de sentit la concepció d'una escola presidida pel treball cooperatiu i la potenciació de la participació i la gestió democràtica.

Els 12 objectius de què consta l'última proposta del Ministeri d'Educació

- 1** L'èxit educatiu de tots els estudiants.
- 2** Equitat i excel·lència. L'avaluació, factor per a millorar la qualitat de l'educació.
- 3** Flexibilitat del sistema educatiu. Estudis postobligatoris. Formació i ocupació.
- 4** Formació professional com a instrument clau per a avançar cap a un nou model de creixement econòmic.
- 5** Noves formes d'ensenyar i d'aprendre: el paper de les tecnologies de la informació i la comunicació
- 6** Multilingüisme. Impuls a l'aprenentatge d'idiomes.
- 7** L'educació com a bé públic i dret públic de tota la societat.
- 8** Modernització i internacionalització de les universitats. Formació, investigació, transferència del coneixement i responsabilitat social.
- 9** Dimensió social de l'educació: beques i ajudes a l'estudi.
- 10** Convivència i educació en valors. Implicació de la família, del professorat i de la societat.
- 11** Professorat: reconeixement professional i social del docent.
- 12** Educació inclusiva, diversitat i interculturalitat. Dret a la diferència, sense diferència de drets.

EN PRIMER PLA EL DEBAT SOBRE EL PACTE PER L'EDUCACIÓ

DE COLLITA PRÒPIA

VICENT ESTEVE

Cosa de quatre

En l'anterior número vam donar compte de l'interés que el ministre Ángel Gabilondo ha posat a aconseguir un pacte en matèria d'educació, especialment amb el principal partit de l'oposició (PPO). Si aquesta aferrissada voluntat la vam titular *Cosa de dos*, ara ens n'hem de desdir, ni que siga provisionalment. Al tancament de l'edició no coneixem el document resultant de sis mesos de negociació (anunciat per al 22 d'abril) ni podem assegurar si el PPO es farà la foto amb el ministre o no. Del pacte, en sabem el que reproduïm en aquestes pàgines i el que ens contesten quan preguntem.

L'escenari preparat per a la solemne signatura del pacte presenta quatre bandes. De primer, els partits polítics que es comprometen a desenvolupar la normativa i els pressupostos necessaris per a la seua aplicació. A hores d'ara, no s'hi espera el PPO i sí el nacionalisme moderat. Ja veurem. D'altra banda, les comunitats autònomes que vulguen cofinançar, junt amb el ministeri, els programes educatius continguts en el pacte. Les CCAA decidiran no necessàriament pel color polític del seu respectiu govern. En aquest sentit, recordem que Font de Mora és l'únic conseller que vetla per la salut ocular dels estudiants i l'ergonomia dels pupitres. El tercer grup convocat el componen la gran patronal, els sindicats majoritaris i els ministeris d'Educació i de Treball. Es comprometran a desenvolupar les mesures destinades a fer compatible l'estudi i el treball. Es tracta d'uns convidats que, presumiblement, no faltaran a la cita.

I la quarta escena la compondran les organitzacions que representen la comunitat educativa, tan diversa i plural. Segons el que diuen públicament, hi acudirán majoritàriament amb els bolígrafs preparats. La patronal dels centres privats concertats no ha parlat de cap ni una proposta, però afalaga el ministre sempre que pot per haver abandonat el seu programa polític, el considera el millor ministre socialista. Els estudiants es reparteixen entre els que han rebutjat la idea de bon començament per la mateixa raó expressada per la patronal i els que s'hi mantenen fent propostes. Els sindicats, que configuren un ampli ventall d'opcions, es reparteixen entre els copatrocinadors de la idea i els que la veuen molt adient, sobretot perquè inclou coses tan importants com l'autoritat i l'esforç, com a noves palanques per a remoure el fracàs escolar. De pares i mares, n'hi ha de catòlics i de laics. Els primers ho veuen millor que els segons, més crítics i reivindicatius d'una escola pública en el centre del debat.

La foto final, al proper número i en el nostre web.

L'ESCOLA PÚBLICA, COLUMNA VERTEBRAL DEL SISTEMA

Extracte de la proposta dels STES*

Perquè governar és establir prioritats, necessitem que el pacte polític i social en matèria educativa es dirigisca a aprofundir i millorar l'educació pública, a través de la qual els enormes beneficis individuals, socials i econòmics que comporta una educació de qualitat arriben al conjunt de la ciutadania, independentment del seu lloc de residència, de les seues creences i de les seues condicions socioeconòmiques.

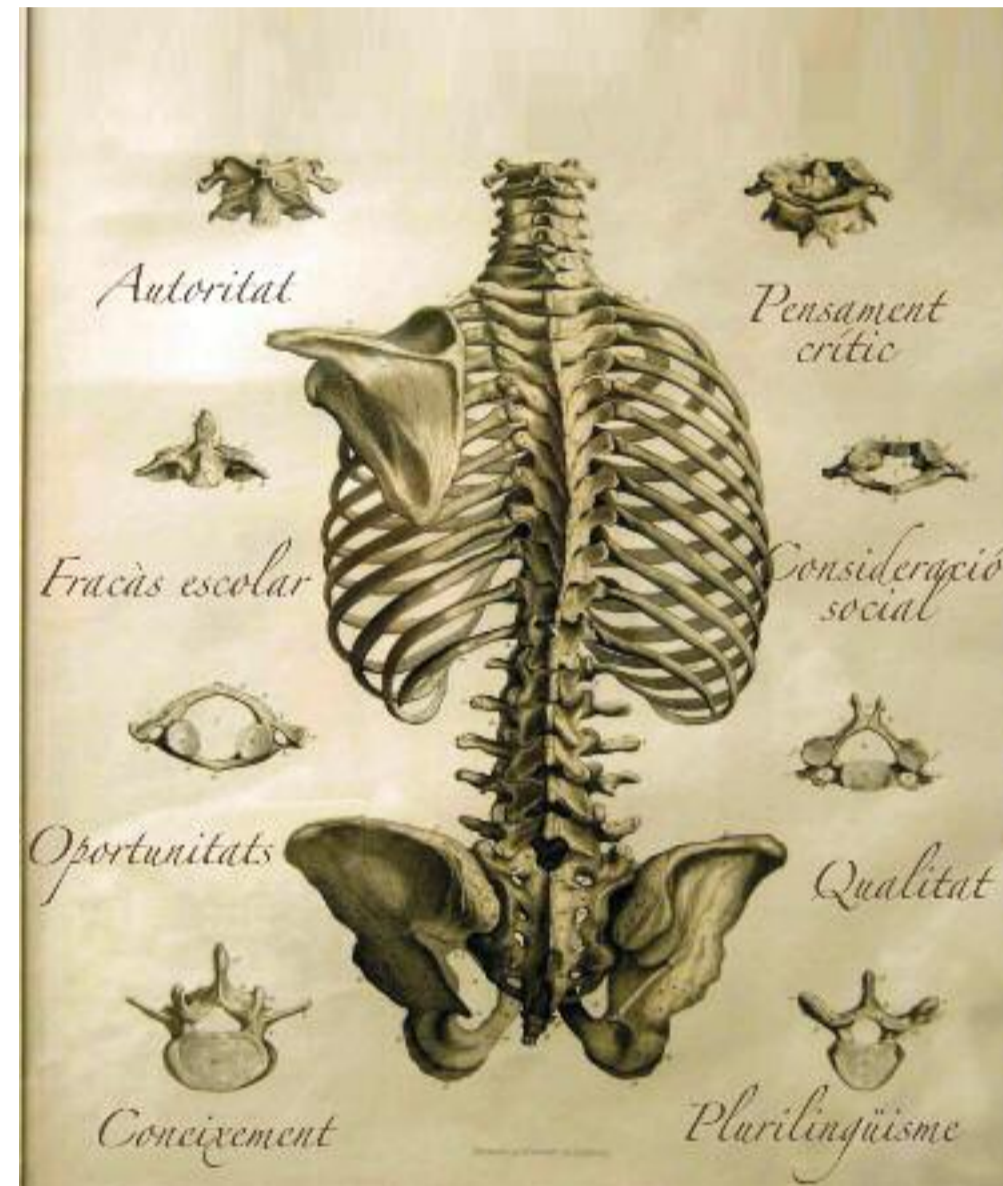
La política educativa s'ha de focalitzar sobre el fracàs escolar: combatre el risc d'exclusió social, atendre les necessitats educatives d'aquelles persones i sectors socials amb menys oportunitats, incidir en la detecció primerenca de les dificultats d'aprenentatge i posar els mitjans necessaris a l'abast de tots els centres educatius que els reclamen.

El treball docent requereix l'autoritat del coneixement, la mateixa que la societat concedeix a les persones que destaquen en la medicina, la ciència, el pensament o l'art. Això només és possible quan el professorat treballa en condicions que potencien la seua autoestima, amb l'exercici d'un pensament crític, amb capacitat d'iniciativa i amb autonomia. L'autoritat cal guanyar-se-la en les aules, però no només en aquest àmbit. Amb més i millors mitjans, amb millor formació, s'abordaria en millors condicions la complexitat de la docència. L'autoritat del professorat milloraria amb una major consideració social del professorat, amb un reconeixement de la importància de la seua funció social.

La qualitat ha d'anar unida a l'equitat. La qualitat ha de ser per a totes i per a tots: accés a les tecnologies; ensenyament plurilingüe; promoció del coneixement, aprenentatge i ús de les llengües pròpies i cooficials de cada comunitat autònoma; instal·lacions dignes i ben equipades... Però també mètodes d'aprenentatge adaptats a les exigències derivades de l'enorme diversitat de l'alumnat.

L'educació de qualitat és incompatible amb les polítiques de privatització, requereix inversions en l'ensenyament públic i la paralització de la política de concerts educatius amb empreses privades.

La supressió del concert ha de ser efectiva en els

centres que incompliquen els principis elementals d'igualtat en les condicions d'admissió i la legislació sobre escolarització, així com els que adoctrinaren en una determinada ideologia o religió.

Perquè tot això siga possible, les inversions en educació han d'augmentar fins a arribar al 7% del PIB.

*Documents complets a:

www.intersindical.org/stepv/pacte2010.htm

L'educació de qualitat és incompatible amb les polítiques de privatització i requereix inversions en l'ensenyament públic

La millora de les condicions de treball del professorat

L'ensenyament públic va lligat a un professorat compromés amb la seua professió, que investiga i reflexiona sobre la seua pràctica, que la teoritza i que actua de manera activa i creativa en un determinat context no exempt de complexitat, un professorat amb capacitat per a prendre decisions des de criteris personals i autònoms.

Per a acostar-se a aquest model cal desenvolupar un conjunt de mesures que recuperen el prestigi de la funció docent i la millora de les condicions de treball del professorat:

Assegurar un nivell acceptable d'estabilitat en les plantilles i incentivar l'estabilitat del professorat amb la finalitat de potenciar grups de treball i projectes col·lectius amb accions que estimulen tant la innovació educativa com la formació en els mateixos centres.

Millorar substancialment les condicions laborals: reducció del nombre màxim d'alumnes per docent; reconeixement professional i econòmic; reforçament de personal d'administració i serveis en els centres de totes les etapes; descàrrega progressiva d'hores lectives a partir dels 55 anys; desenvolupament professional per a l'assumpció de projectes educatius innovadors i per a accedir a totes les etapes educatives al llarg de la vida professional.

Establir una nova distribució horària, que arregle totes les tasques i funcions que demana el sistema educatiu.

Establir amb caràcter permanent els incentius econòmics per a la jubilació voluntària als 60 anys.

Posar fi al caràcter voluntarista de les activitats del professorat desenvolupades fora del seu ho-

rari laboral.

Reduir la càrrega lectiva per permetre una major dedicació en departaments, grups de formació, etc.

Dotar els centres de personal i recursos materials que estimulen la introducció de propostes didàctiques innovadores i treballs cooperatius que dinamitzen les estructures organitzatives del centre.

Lligar l'activitat de formació permanent del professorat als centres de treball, una formació coordinada democràticament amb altres centres, grups i seminaris, i en horari lectiu.

Adoptar les mesures necessàries per protegir el dret al treball del professorat afectat per la desaparició d'unitats concertades.